

17. listopad v České kolonii pro monopoly – část 1.

Milí diváci ve vlastní zemi, než se pohodlně usadíte a pustíte si televizní a mediální propagandisty, kteří tohoto času pustí nejzavilejší jedince do éteru (viz. Mitrofanov, Herman a spol.), tak věnujte menší pozornost tomuto článku, neboť se na rozdíl od “korektního zpravodajství” týká většina národa. Odedávna platila klasická zásada, že dobrým hospodářem je jen ten, kdo nastupujícím generacím předával více, nežli sám získal. To však neplatí pro současný kapitalistický systém, který ze společenské většiny udělal ekonomickou menšinu.

V (nejen) Česku a na Slovensku existuje už po čtvrtstoletí pro mnohé občany, díky velké informační rozostřenosti, neprůhledná situace. Lze říci s nadsázkou, že ke dnům kapitalismu bylo přičteno, historicky vzato, ještě několik dní navíc. Západní imperialismus se nacházel, již od sedmdesátých let, před krachem, díky udržení petrodolaru však vydržel a svoji existenci prodloužil vyrabováním zemí socialistického tábora. Abychom situaci zprůhlednili, musíme to vzít popořádku.

Protilidový a protizákonný převrat 1989

Jako každý rok nám budou předkládána ve všech masmédiích (i včetně tzv. veřejnoprávních) videa a fotky z listopadových dní roku 1989. Základní kámen mystifikace je, že 17.listopadu došlo v ČSSR ke spontánní revoluci obyvatelstva proti vládě KSČ. Převrat byl plánován již od vzniku Perestrojky (Přestavby 1986). Lidé, kteří na základě domnělé smrti studenta, nepochopeným událostem roku 1968 apod. vyběhli do ulic, navíc hnaní mediální manipulací, vstříc oddílům rychlého nasazení, které byly součástí plánu, ani neměli a nemohli mít tušení o tom, co se připravuje. Po letech je zřejmé, že masakr na Národní třídě byl předem připravený kalkul mající za cíl zdiskreditovat moc KSČ a posloužit jako vděčné téma nového režimu. 17.listopad byl vybrán záměrně. Svátek studentstva byl poslední termín s aspirací na mezinárodní odezvu před schůzkou Gorbačov – Bush na Maltě, kde byl projednán další postup při sjednocování Německa, které předpokládalo politické změny v okolních státech. Již od vzniku politiky „Glasnosti“ („otevřenosti“ – součást Perestrojky) běžela tichá propagandistická příprava ze Západu, která doplňovala kontrarevoluční působení zrádců z Moskvy. Do opozic proti Komunistické straně byly přesunuty dosud neznámý lidé, kteří byli postupem času různě popularizováni, především vedením protestních maškarád, jež většinu občanů neoslovily. Patřili mezi rodiny, které byly po převratu odměněny různými posty. Přibližně 200 členů těchto rodin a jejich známých rázem zaujalo pozice v nejvyšších státních funkcích. Naprostá většina členů KSČ byla převratem zaskočena a postup svého vedení označila za zradu. V první polovině roku 1990 byly řadové členové komunistické strany falešně uklidněni, že mají 1,7 milionu členů, 250 tisíc mužů armády, 60 tisíc členů FMV, 150 tisíc členů lidových milicí a milion občanů sympatizujících s vládou KSČ a že jejich zákonná moc nebyla ořesena, že jde jen o „taktickou formu změn“. To byla naprostá lež pochopitelně. Vzápětí počaly snahy, kryté Federálním shromážděním, o restauraci kapitalismu a rozdělení Československa. Komunisté pochopili o co jde. Ale nikdo z vedoucích funkcionářů se nepokusil o převrat, neboť bylo jasné, že jde o direktivu Moskvy. Sovětská „rudá buržoazie“ dosáhla kvalitativní úrovně zájmů západního imperialismu a proto neměla zájem na socialismu, nýbrž se stala nástrojem kontrarevoluce. Moskva byla spouštěč kontrarevoluce a byla ji ochotna krýt vojsky, které nechala nepochopitelně přes dvacet let na našem území, ačkoli byla krize z roku 1968-69 zažehnána. Tlak některých našich politiků za socialismu na stažení vojsk vyšel na prázdno. O většině věcí se rozhodlo mimo naši zemi. Bylo to také především v zahraničí, kde byl účelově zkonstruován mýtus o mimořádné osobnosti podprůměrného spisovatele Václava Havla. Do země byla vnesena zvěst o prezidentovi, „kterého nám celý svět závidí“ a který se podle očitých svědků okolo roku 1980 opilý topil v malém rybníku na vesnici, jak řídil ten „odboj“.

Aby nově vznikající režim získal „volné ruce“ byli členové KSČ a mnoho dalších i nepolitických pracovníků, vědců, odborníků vzápětí prohlášeno za občany druhé kategorie ve skandální lustrační štvanci. Ze „slušné

společnosti“ bylo vyobcováno a zákazem výkonu povolání postiženo přes milion „nomenklaturních kádřů“. Politicko-mravní atmosféru dotvářely zahajované lustrační čistky. Lustrační zákon (včetně démonizování StB) byl prohlašován za garanci demokratického charakteru státu, i když byl a zůstává v rozporu se základním ústavním principem občanské rovnosti. Jeho přijetí bylo závažným diskriminujícím aktem porušujícím závazky plynoucí pro ČSFR. Mnoho slušných lidí a odborníků, které by země potřebovala, skončilo na úřadech práce a již nikdy nemohli vykonávat profesi, mnoho činitelů bylo záměrnými reorganizacemi a v důsledku lustračního zákona a antikomunistických kampaní zbaveno možnosti vůbec pracovat. Na druhé straně nepřehledný příval restituentů byl otevřením Pandořiny skříňky. Konfiskace majetku lidí, kteří ho legálně získali během socialismu a za své prostředky spravovali, se stala ústředním mottem občanských sporů. Mnoho lidí si nemohlo být jisto, zda neskončí vzápětí na ulici. Je přitom však utajovaným faktem, že zahraniční vlastníci z poválečné doby, či první republiky, byli často během let odškodněni. Vedoucí političtí činitelé a noví zákonodárci neměli pro svůj protilidový a protinárodní kurs žádný mandát. V tomto kontextu je nutno zdůraznit již nezákonnou změnu ústavy z roku 1988. 16. Června 1988 byl v rozporu se socialistickou ústavou národní majetek postátněn, čímž stát (vlády), který byl dosud pouze správcem, dostal možnost s lidovým majetkem i hospodařit (rozkrást). Pokud by se zákon nezměnil, muselo by přeci být referendum. Ale vše se stihlo potichu v zákulisí, což se stalo od té doby tradicí. Bylo by nesprávné tvrdit, že premiér (generální tajemník KSČ) Jakeš pochopil důsledky této změny, nevím zda o ní vůbec věděl.

V KSČ byla přes KGB vytvořena skupina Urbánek-Mohorita-Hegenbart, která izolovala předsedu Jakeše a ostatní ministry, kteří o chystaném puči nevěděli a měli se stát obětními beránky. Tato skupina naplánovala i studentský průvod, který měl být dle „scénáře“ zmasakrován. Už při líčení údajné smrti studenta Šmída sehrála média proti-veřejnoprávní roli: „Dnes byl příslušníky Státní bezpečnosti brutálně ubit jeden ze studentů, který se zúčastnil mírové manifestace“ – tyto zprávy vysílala televize nepřetržitě dva dny. Ve skutečnosti nezemřel nikdo, ale 577 lidí bylo zraněno, z toho téměř 60 otřesů mozku a 3 proražené lebky. Kdo za to může? Přesně ti, kdo poté obsadili mocenské pozice a slibovali: „Nejsme jako oni“. Den před masakrem celé vedení Charty 77 opustilo ze strachu Prahu, aby se poté, co se odvedena špinavá práce, vítězoslavně vrátili. Plukovník, který vydal rozkaz k zásahu, se za pár měsíců zastřelil, zřejmě se stal obětí vysoké hry. Ale tohle vše média vůbec nezajímalo. Média odváděla špinavou práci dále. Příkladem za mnohé byl televizní seriál „Léčba Klausem“. Neoliberální fanatik, člen někdejšího prognostického ústavu Václav Klaus byl poté zděšením pro všechny soudné občany, stejně jako Havlův obrat o 180 stupňů z „humanisty“ na vášnivého podporovatele válečných zločinců s počtem mrtvých srovnatelným s Holocaustem. Na druhé straně bylo znevažováno a pohrdlivě komentováno vše, co bylo národy této země v minulosti vytvořeno. Cesty některých politiků po krajině českých zemí byly médiu sestříhány, doprovázely je nejčastěji televizní záběry rozpadlých stavení a zanedbaných hospodářských dvorů. Zavítali do těch nejopuštěnějších skladů, aby ukázali že hrozí „ekologická katastrofa“. Místo sanací, však „pozvali“ německé firmy s odpadem, aby nám Velké sjednocené Německo ukázalo, kam patříme asi. Nakonec to byly desítky tisíc tun německého odpadu, jejichž sanace stála mnoho miliard. Média se neomezovala na otevřenou informační blokádu režimem odmítaných a zavrhaných, ale podněcovala neustále i nálady odvety. Přednost byla dána velice účelovému postupu, který zemi posouval pod vliv velkopodnikatelů a budoval mocenské pozice v zájmu pacifikace a zastrasování obrovské většiny. Obecný zájem byl vyhlášen za nebezpečnou levicovou fantasmagorii, Lidé, zbavování sebevědomí masivními útoky proti aktivitě svých dědů, otců i sebe samotných, znehodnocováním všech jejich výsledků, označovaných dokonce za činnost zločinnou, byli vmanévrováni do pozice naprosté bezmoci.

Václav Havel přísahal na socialistickou ústavu a mnohokrát ujišťoval veřejnost, že se restaurace kapitalismu, jdoucí proti vůli většiny občanů, konat nebude. Stejně si počítalo Občanské fórum a další subjekty. Pokud by byla zveřejněna pravda, Havel i vláda Charty 77 (koncentrované do OF) by padli, nebo byli veřejností považováni za nelegitimní. To bylo nepřijatelné pro zahraniční sponzory. Jedněm z nich – sudetským Němcům –

se Havel hned v 1990 roce jel omluvit.

Po obsazení strategických míst, mohla začít volební fraška. “Volby“ v červnu 1990 už byly snadno zmanipulovány, pevné pořadí schválených kandidátů, stejně jako množství politických subjektů, posloužilo k rozptylu voličského potenciálu. Volby měly být cíleny jako referendum o tom, zda se vydat cestou socialismu, nebo kapitalismu a lidem mělo být jasně formulováno, co bude další děj představovat. Je to utopie? Jenže jedině tak, by se šlo dobrat demokracie. V průzkumech z listopadu 1989 bylo 50% lidí pro reformovaný socialismus (ideou bylo „Pražské jaro“), 47% lidí pro pokračování stávajícího systému a jen 3% pro kapitalistickou cestu. Po roce 1989 nevznikl tudíž fungující demokratický stát. Ve skutečnosti se ustavila oligarchická demokracie, jejíž cílem bylo vykořisťovat národ jako „lidský zdroj“. Jednou z priorit nové vládnoucí protilidové moci bylo zničení kvalitních odborů. Mnoho lidí má však na tu dobu dobré vzpomínky a jen těžko se smířují se současností. Krátce polistopadová doba byla spojená s idejemi „univerzální demokracie“, konce Studené války apod. Umím si to představit a těžko lidem můžete tohle vyčítat. Lidé chtěli společně rozhodovat, cestovat na Západ. Ne všichni však byli tímto oslepeni. Síly, které v Občanském fóru a ve veřejnosti vystoupily proti rozporům mezi politickými proklamacemi a činy předlistopadového systému, samy velice záhy, dokonce během několika měsíců, dosáhly téhož: své proklamace a sliby odhodily a horečně začaly prosazovat program, k němuž je nikdo nezmocnil, program obnovy kapitalismu s jeho pojetím lidských práv.

Českoslovenští pracující byli vždy inteligentní lidé s přehledem (dnes klesl na historicky nejnižší úroveň) a proto reagovali. Už v roce 1991 došlo k první stávce, stávce strojířů. Následovali železničáři, učitelé, zdravotníci, zemědělství družstevníci, studenti a další vrstvy. Protesty zahanbovaly arogantní vlády tím, že dávali najevo svou odpovědnost za to, co se nejen v jejich oboru, ale i ve společnosti děje. Ideje společnosti (vč. tzv. „Pražského jara“) nebyly brutální a falešný individualismus, ale kolektivní snaha o podíl na rozhodování. Shodným zájmem všech polistopadových vládních uskupení proto bylo odpolitizovat odbory a zabránit jim, aby jakkoli komplikovaly obnovu pozic podnikatelské třídy v zemi. Počet občanů, organizovaných v odborech, byl stále významný, v odborech organizováno v roce 1990 62 % pracujících. Skutečné odbory (nejlépe rudé) nejsou jen organizací na ochranu zájmů a práv pracujících, ale i garantem, že v zemi nedojde k úplnému rozpadu politického potenciálu společnosti (pracujících) a společenského strukturálního rozeřtávání lidí se stejnými zájmy, jak se to děje v současnosti. Uvědomějí občané jsou zárukou toho, že jimi nebude moci kapitál manipulovat až do úplného sebezničení, jako se to děje v mnoha zemích - například na Ukrajině. Proto bylo věcí číslo jedna – jako v každé kapitálové kolonii – odbory zničit a proměnit v bezmocnou loutku pro focení do deníku „Právo“ a rozhovory v televizi. Útok byl vedený třemi směry: za prvé konfiskovat majetek odborářů a perzekuovat je lustračním zákonem, za druhé je samotné vystavit existenčním problémům a pronásledování či potížím ze strany silných firem a za třetí je mediálně, pomocí legislativ a kampaní zničit. Celé se to velmi negativně promítlo na jejich pravomocích, sebevědomí a podpoře u veřejnosti. V roce 1997 bylo už jen 21 % pracujících odborově integrováno. Rozdmýcháváním nenávisti na pracovištích, vyhazováním (nesprávně – nepravdicově) politicky aktivních lidí se docílilo mínění, že se musí snést vše a mladí lidé se uchýlovali k podprůměrným zábavám.

Po zúčtování s komunistickými a odborovými „živly“ a veřejným míněním, byla na řadě Akademie věd, která tvořila jádro inteligence národa. Počet ústavů a dalších pracovišť špičkové (a ve světě známé) Akademie věd ČR se z 87 v roce 1990 snížil na 65 v roce 1997 a počet zaměstnanců přibližně na polovinu. Vlna propouštění během velké privatizace byla jen začátkem. Jen menší část společnosti se při pokusu o úspěch, postavení a bohatství setkala se zdarem. Větší část občanů reagovala na společenské turbulence obratem k zájmu o rodinu, zdraví a štěstí sebe a svých blízkých. Normalizační média polistopadového režimu se snaží čelit deziluzím o přítomnosti vytvářením účelových prezentací minulosti. Jejich horlivost upadá do odpudivé a trapné sféry. Pro občany, kteří si uchovali zdravý úsudek a také pro mnohé země světa, zůstávalo Československo vyspělým

ekonomickým gigantem s vysokou úrovní kultury. Vláda jednala zcela svévolně a národ postavila před hotovou věc; Československo bylo jako jeden z prvních států středovýchodní Evropy vtaženo do procesu balkanizace. Síly zahraniční oligarchie opírající se o domácí mafiánský kapitál přitom udělaly vše, aby státy ovládly a vtáhly do svých vazeb a struktur. Režimní propaganda udělala všechno možné i nemožné, aby se udrželo a nakonec i načas převládlo mínění, že konečně bylo znovuobnoveno uspořádání, které opravdu všem poskytuje rovné šance. Byly nasazeny nejrozmanitější nástroje, jimiž se mělo dosáhnout ochoty situaci bez námitek přijmout, všechny prostředky znekulturnění a debilizace, od podpory iracionality a absurdity přes obtížení každodenními starostmi o udržitelnou existenci po přímé politickomocenské tlaky. To, že dnes každý druhý student konzumuje drogy má svůj původ. Skupiny někdejších veksláků, ředitelů podniků, vracejících se emigrantů z řad zbohatlíků, byly předem o povaze vývoje informovány. Staly se součástí sítě mezinárodních analogických organizací cestovního ruchu, reklamy, zábavního průmyslu, heren, prostituce a drog, po vzoru západního organizovaného zločinu, který plní funkci „kulturního“ servisu.

Honba za ziskem ale většině národa, nic neříkala. Lidé byli zvyklí starat se o všední starosti, vychovávat děti. K vystřízlivění docházelo poměrně rychle, stejně jako k deziluzi a nedůvěře k novému systému, rodiče měli obavu o své potomky, protože se ve společnosti objevovaly jevy, předtím buď neexistující nebo minimalizované. Svoje obavy a svůj strach vlády, především ODS, vždy zkoušely přenést na veřejnost. Mluvili o varovných úkazech, o podivném komplotu, o tom, že „dochází - podivným tichým (protože nepochybně předem nedomluveným) spolčením zdánlivě zcela odlišných lidí - k obracení naší země někam úplně jinam“ (V. Klaus). Vedly halasnou kampaň o osudové volbě mezi svobodou a despocií, Východem a Západem, reformou či návratem před listopad, před nebezpečím socializace. U Klause a pravice celkově bylo typické, že jako ministr financí přijal lichvářské úvěry od MMF a SB (Mezinárodního měnového fondu a Světové banky), ale potom vedl různá moudra o „zadlužování“, přijal asociační dohodu s Evropskou unií, pak ze sebe dělal „posledního mohykána“ a odpůrce Unie.

17.listopad v České kolonii pro monopoly – část 2.

Ekonomická transformace do kolonie

Česká i Slovenská republika jsou trosky, co se týče výkonů domácí ekonomiky (když nepočítáme HDP zahraničních firem jako demagogové v médiích) a soběstačnosti v základních prvcích nejen potravinářství, ale jako např. ropa, ocel. Ročně se do Česka doveze 5 500 000 tun ropy, většinu si dopravují kapitálové podniky.

Česko potřebuje okolo milion tun pro udržení infrastruktury, tuzemská výroba nepřesahuje 130 000 tun. V roce 1990 jsme byli přitom v oceli, uhlí, potravinářství soběstační a ropa se dovážela ze SSSR v rámci Československo-Sovětského spojení za velmi výhodnou cenu. Neměli jsme pochopitelně velké obchodní svazky se západní Evropou. V roce 1990 jsme byli od Východních spřátelených trhů odtrženi (také z důvodu, aby se RVHP rozpadla) a naše měna byla devalvována čtyřnásobně. V logice národních zájmů by bylo orientovat se na domácí trh a udržení hospodářské soběstačnosti. Místo toho byla vychvalována proexportní orientace a došlo k úplnému otevření ekonomiky západnímu kapitálu, který se zde choval jako v samoobsluze. Domácí produkce se musela potlačit, neboť západní kapitál pro ní neměl odbyt, ale lacině skoupil devalvované národní vlastnictví. Tím jsme se vydali na obvyklou cestu kolonií, kde skutečně slabá ekonomika jen vyrovnává nebo trpí rozdílem mezi směnným kurzem své měny a kurzem parity kupní síly. V zájmu vyrovnávání zahraničního obchodu se lacině vyváží a občané jsou nabízeni kapitálu jako levná pracovní síla. Otázka, kterou jsme si měli klást v roce 1989 neměla být, co nám může nabídnout zahraniční kapitál, ale co můžeme nabídnout my jemu (ač mu nic nedlužíme). Státu dnes nezbyvá než lákat tento zahraniční kapitál a místo sociálních jistot,

budovat jistoty pro tento kapitál a jeho monopol, aby vůbec v této kolonii investoval. V našem případě se však nejedná o klasickou kolonii ve smyslu zaostalé země, která nemohla produkovat a nikdy nedosáhla této úrovně, ale země, které byla cíleně ničena. Bilance zahraničního obchodu byla dlouhodobě od převratu negativní, i když se ohromné hodnoty ze země vyvážely. Koruna byla proti marce i dolaru podhodnocena, zahraniční kapitál se lacino zmocňoval národního majetku a levně likvidoval naše výrobní kapacity, abychom mu nemohli konkurovat. O tomto katastrofálním vývoji a jeho následcích vlády věděly, ale šířily vyloženou demagogii ve snaze učinit situaci neprůhlednou.

Situace byla velmi neprůhledná i kvůli málo známému faktu. To k čemu během let 1991 – 1993 došlo říkám „zákulisní reforma“. Kromě transformace jako takové potřeboval silný kapitál, někdy zatím jen politicky (ne ekonomicky) zastoupený, pohltit především také finanční prostředky v rukou lidu. Ty tvořily nemalou část společenského jmění, ale nebyly vtěleny do privatizovaného národního majetku. V Sovětském svazu, v lednu 1991, v důsledku peněžních reforem byla postižena kupní síla natolik, že byla vytvořena umělá chudoba, včetně hladomorů v některých svazových republikách. Deregulace ekonomiky způsobila ztrátu desítek milionů pracovních míst. Podobný, i když ne tak drastický postup proběh ve všech postsocialistických zemích. U nás to byly například Harvardské fondy. Bylo by naivní se domnívat, že šlo o „obyčejný byt' obrovský podvod“. Mnoho i oficiálních pramenů ukazuje na jasnou kooperaci rozvědky, politiků a tunelářů. Šlo tedy o řízenou operaci. Rozvědka sehnala potřebné lidi (jako např. Kožený), politici jim poskytli oficiálnost (např. Klaus) a důvěryhodnost, stejně jako média. Tyto uskupení se staly motory privatizační akumulace kapitálu a tím koncentrace moci do rukou úzkých skupin. Jednak nahnali do privatizačního molochu přes mediální propagandu jen u nás miliony lidí. Tito lidé potom své „kuponové knížky“ vložili na předem připravené fondy. A peníze zmizeli v nenávratnu. U nás to byly především známé Harvardské fondy, ale v ostatních zemích to bylo obdobně. Je cynickým faktem, že právě profesori s tituly z Harvardu „pomáhali“ v ruských reformách, takže symbolické pojmenování sedí – Harvard, symbol západního lesku. Odhadovaná škoda se pohybuje u Harvardských fondů od 60 do 100 miliard korun (dnes v přepočtu asi 600 miliard korun). 600 miliard korun (plus slibované zhodnocení) by dalo mnoha lidem značné ekonomické možnosti. Mohli by zakládat družstva (mnoho jich to plánovalo), udržet kolektivní participaci. Jenže tím by se stala značná část společnosti „mostem“ mezi vrstvami a „hrozila“ by vlastními politicko-ekonomickými možnostmi a nárokem na společenské rozhodování, přičemž by se k ostatním necítila tak antagonisticky jako dnešní mizející domácí podnikatelé, kteří jsou hlásnými trouby asociálního jednání. I tak však vznikla, už jen z hřejivé ideje kolektivnosti a spolupráce některá družstva. Můžeme vzpomenout na Kampeličky. A co se nestalo? Staly se terčem politicky krytých tunelářů. V kontextu s tím, jak se současné vlády, prorostlé s kapitálovou mocí, staví ke kultuře a dalším společenským věcem (viz. další část článku) naprosto nepřátelsky, i když přímo neohrožují jejich třídní zájmy, je ještě zřejmější, že je jejich ostře proti-demokratický a protilidový kurz jejich konceptem, nikoli dílem arogance, jak nám režim namlouvá. Demokracie, v jakékoli formě, která je založena na společenském porozumění, spolupráci či participaci, je pro ně nepřipustná.

Ekonomika se stala téměř otevřenou (poměr exportu k HDP 80%), což znamená její totální závislost na obchodních tocích a vývoji cen. Kromě průmyslu bylo poškozeno i zemědělství a zničena potravinová soběstačnost. Nikdy nelze říci, kdy dojde k (a jak rozsáhlé) celosvětové potravinové krizi, která již začíná v zemích třetího světa, kam nám kapitál přenesl výrobu. Soběstačnost v zemědělské produkci by tak měla být samozřejmostí. Od 1989 do roku 1996 se zvětšil rozsah neobdělávané půdy v ČR 24krát, asi 600 000 ha zemědělské orné půdy leželo kladem a zarostlo plevelem. Využívání půdy bylo provázáno jejím nebezpečným poškozováním. Ohrožovala ji eroze (v ČSFR dosahovala v roce 1986 53 %, ve světě asi 40 %, ale v roce 1999 už téměř 100 %). Oproti obchodním společnostem, které v roce 2000 vykázaly hospodářský výsledek ve výši 1,9 mld. Kč a oproti družstvům, s výsledkem 1,3 mld. Kč, dosáhly podniky fyzických osob 177 mil. Kč. Vcelku to představuje 1000 Kč na 1 ha zemědělské plochy(z.p.), zatímco v letech 1984-1988 činil zisk na 1 ha z.p. u

státních statků od 1 100 do 1 700 Kčs a u JZD dokonce od 2 100 do 2 800 Kčs.

24 krát se v tomto období zvýšil rozsah neobdělávané orné půdy, z 3,6 na 86,5 tisíce ha.

Snižovala se biodiverzita krajiny.

Už v letech 1989-1996 klesla produkce ČR (v %)

v obilních jednotkách o	7,9
stav skotu o	46,3
výroba mléka o	38,0
výroba masa	
hovězího o	40,1
vepřového o	11
drůbežího o	10,6
produkce ovoce o	35,8
zeleniny o	2,5

Počet pracovníků v zemědělství poklesl o 60,3 % (o 311,4 tisíce osob).

Zemědělská výroba zůstává v Česku permanentně ztrátová. Zatímco deficit agrárního obchodu se v letech 1999 až 2001 pohyboval pod 20 mld. Kč, v letech 2009 až 2012 už dosahoval v průměru 32,5 mld. Kč ročně.

Závislost na dovozu základních potravin neustále dramaticky rostla. Dřívější významné exportní agrární komodity se změnilly na zboží, které je nutné dovážet, některé dokonce zanikly. Dovoz masa a masných výrobků stoupl z 2,2 mld. Kč v roce 1999 na 25,88 mld. v roce 2012. Ve spotřebě vepřového masa bylo v roce 2004 Česko soběstačné z více než 92 procent, v roce 2012 však jen na 52,9 %. U drůbežího masa byla v roce 2004 soběstačnost 88,3 %, v roce 2012 už jenom 68,8. Po uplynulých pětadvaceti letech je zemědělství na 60 procentech stavu z počátku transformace, na 25 procentech pracovních příležitostí a dováží přes 40 procent potravin.

Před rokem 1989 měla ČR nejhustší síť veřejné dopravy na světě. Po listopadu 1989 prořídla veřejná autobusová doprava a bylo prosazeno omezení husté sítě železniční dopravy. Drasticky byla zredukována veřejná doprava na venkov, kde přitom vážně ubylo obchodů, služeb, někde i zdravotních zařízení a základních škol. Mállokdo vážně zvažoval důsledky rostoucí přepravy nákladů po silnicích Česka jako křižovatky Evropy. Na silnice byla přesouvána i dosud velmi výhodná doprava z vodních toků. Nad vodohospodářskými zdroji lidé, kraje ani obce nemají kontrolu. Jedním z důsledků změny vlastnické struktury v lesním a vodním hospodářství bylo, že se značně zvýšilo rabování lesů, dovoláváním se neomezených práv vlastníků. Bezohledným metodám vytěžování zisku bylo podrobena dřevařství, které vyváželo nezpracovanou dřevinu do zahraničí. Ve velkém rozsahu byly privatizovány vodní toky, ale také rybníky a ziskovým účelům přizpůsobováno rybníkářství. Máte představu, kolik vodohospodářských zdrojů v naší zemi kontroluje zahraniční kapitál? Pokud vám tato informace není známa, vězte, že zahraniční vlastníci kontrolují většinu všech zdrojů pitné vody ČR. Argumentace, že peníze získané z prodeje nebo pronájmu přináší zisk, je jen zástupnou lží, neboť provozovatel tento náklad musí zákonitě přenést do cen vodného, aby byly jeho náklady pokryty. Ceny se mnohde vyšplhají i přes sto korun za jeden metr krychlový a světe, div se, občané platí stále víc, o to usilovněji se proto snaží šetřit, a čím více šetří, tím rychleji roste cena vody. Společnosti mající kontrolu nad vodními zdroji si cenu prostě zvednou. A protože jim bylo umožněno podnikat v naší zemi se

strategickou surovinou, bez které se nikdo neobejde, a kde nebyly ze strany státu ani měst nastavené takové nástroje, které by cenu udržely na objektivní realistické hranici, mohou si jednoduše dělat, co chtějí.

Překotným tempem pokračoval proces koncentrace vlastnictví. Na rozdíl od zemí Západu nebylo třeba řady let i desetiletí, než by došlo k novému obratu od naivních představ vlastnické plurality k dalšímu posílení panství velkých vlastníků. Podle předpokladu, vysloveného v roce 2005, mělo mít Česko během několika málo let na 130 dalších obřích hypermarketů. Již v dané době v nich kupovala potraviny čtvrtina lidí (každý čtvrtý), stejný počet nakupoval v supermarketech. Supermarketů, hypermarketů a diskontů přesto stále přibývalo, zejména menších a ve městech s méně než 20 000 obyvateli. Zvyšovaly se zisky vyváděné z republiky. Pravicové i „levě středové“ vlády šetřily zvláště na mladých rodinách a důchodcích a na druhé straně byly velkorysé k finančnímu kapitálu. Rychle se poučily, že se od nich očekává podpora domácích a zahraničních podnikatelů a vlastníků na úkor příjmů, vzdělávání, zdraví, kultury bydlení a zabezpečení obyvatelstva, s důsledky v celkovém snižování jeho životní úrovně a životního způsobu. O postavení českých středních a malých podnikatelských skupin není dostatek důvěryhodných údajů. Podnikatelů vzniklo po roce 1989 asi na 1 milion. Jen pro čtvrtinu z nich však byla živnost hlavní pracovní činností. Malé i střední firmy měly, díky tvrdé konkurenci velkého podnikání, politice vlády, nedostatku financí i nezkušenosti v ekonomickém řízení, velké problémy. Byly vystaveny strukturální krizi, zvláště v některých regionech a byly ohrožovány i politickými tlaky. Z ideologických důvodů byla atakována družstva. Ve vývoji sektoru drobného a středního podnikání nastává už od roku 1993 stagnace, zůstává celkově slabý. Mnoho z drobných podnikatelů je neustále z trhu vytlačováno. Ve velké míře se objevují podniky, které žijí doslova jepičí život a někdy ani ambici na delší životnost nemají. Mnozí drobní podnikatelé odmítají dále riskovat a vracejí se raději do zaměstnaneckého poměru. Tolik k opěvovanému „svobodnému drobnému“ podnikání, z něhož funguje a to pouze za cenu velkých ústupků a nabízení dalších a dalších služeb za stejnou cenu (což vede ke zvýšenému vykořisťování zaměstnanců), pouze subdodavatelská síť. Například koncern Škoda Mladá Boleslav (v zahraničním vlastnictví) má 1190 subdodavatelů, z nichž 300 českých. Jde tedy opravdu o nepatrné podniky, které okamžitě zkrachují jakmile koncern omezí výrobu (nebo unikne s výrobou za levnější pracovní silou Číny apod.). Malé podniky

mají krušnou existenci i proto, že se část dostala pod tlak pouličního organizovaného zločinu. Čeká je krušná budoucnost, polovina jich beznadějně zmizí. Ostatní mohou přežít, pokud budou schopny nabídnout „lidský prvek“ – tj. prodlouženou pracovní dobu, osobní vztah k zákazníkovi, speciální služby (včetně donášky zboží).

Kromě ztráty národního majetku skoro bez náhrady, jsme během 25 let odevzdali do ciziny ještě zhruba jednu tak velkou hodnotu. Jde o tisíce miliard, podle některých odborníků až 10 bilionů (včetně nelegálních zisků), tedy mnohonásobek rozpočtu celé republiky. Bylo zničeno přes 2500 velkých podniků, což je více než za Druhé světové války u nás a na Slovensku. Toto národní jmění bylo stoprocentně v domácím vlastnictví, takže celý jeho růst byl pořízen výhradně a beze zbytku z výsledků vnitřní práce občanů. Pokud zahraniční vlastníci v těch dobách uplatnili pod záštitou svých států nároky za poválečné znárodnění jejich

majetků, všechny tyto požadavky byly mezitím na základě mezistátních smluv plně vypořádány (včetně Německa, Rakouska i USA). Tudíž mystifikace, pod jejichž heslem začínala transformace, že se vracel „komunisty nakradený majetek“, je zcela lživá a jen kryla zločinecké plány vlád. Podniky podle antikomunistické propagandy údajně nefungovaly a nebyly efektivní.. V naprostém rozporu s tímto tvrzením je ale fakt, že čs. národní hospodářství ještě v roce „perestrojky“ 1989 vykazovalo asi 150 mld. Kč zisku (tj. v přepočtu roční růst o 700 miliard) , čili nevídanou rentabilitu v průměrné výši 9,6 % (v ČR 10,7 %, v SR 7,1 %) z hodnoty základního kapitálu. V rámci toho banky a pojišťovny dosáhly 24,3 mld. Kčs zisku. Bez těchto dlouhodobých výnosů by samozřejmě nebyl uváděný vzrůst hodnoty národního majetku vůbec možný.

Tím věc ale neskončila, další zkázu vykonávala banka, která si přezdívá národní. ČNB držela dlouhodobě špatný kurz měny a když se začal zlepšovat, ČNB reagovala intervencí s cílem oslabit korunu a okrást lidi o úspory. Když byla většina národního majetku ztracena, začala privatizace státu. Za oběť jí padly nemocnice a další zařízení, v řadě případů v rozporu s Ústavou ČR a dalšími zákony, ale na to se nedbalo, jen se ceny zvýšily o úplatky. Zhoubný byl i prodej dolů, které dnes hrozí devastovat celé regiony sociálním kolapsem a stát je radši dotuje. Bezkonkurenčně nejhorší byla privatizace bank. Nejprve jim stát umožnil, aby se zadlužily /rozdaly peníze kamarádům a vekslákům/, potom je z našich daní oddlužil a krajně nevýhodně privatizoval. Zisky těchto bank odchází do zahraničí a daně zde neplatí. Bylo podáno tisíce trestních oznámení, ale Ústavní soud (který vznikl z protiústavního puče) je ignoroval. Jestli existuje skutečné centrum politické moci u nás – není v parlamentu, ale v Radě ČNB, na postech tzv. ústavních soudů. Tito lidé nemají ani ponětí o tom, jak vypadá obyvatelstvo ČR a jeho život.

17.listopad v České kolonii pro monopoly – část 3.

Sociální a kulturní devastace:

Stále častěji lze sledovat, jak se současní politici pohoršují nad různými veřejnými akcemi. Jejich selánky za zavřenými dveřmi jsou podle nich „demokratické“, nikdo „nemá právo“ je omezovat. Kdežto ostatní, především nemajetní občané, jsou špiněni za jakýkoliv projev suverenity a volání po normálních hodnotách a právech, které značí, že ve společnosti, navzdory vytrvalé propagandě, zůstávaly přesto živé hodnoty práce a pospolitosti, vždy značně ceněné a v socialistickém Československu cílevědomě vyzdvihovalé.

Jejich přetrvávání a tradice vzbuzují u různých režimních činitelů doslova záchvaty nepřičetnosti. Občanská společnost je dle jejich ideje shluk nesvéprávných jedinců, kteří jsou umlčeni formálními právy a házením papíru do uren. Ostatní práva, tj. právo na práci, na bezplatnou lékařskou péči, vzdělání, bezpečnost, participace a rozhodování ve společenském životě a ekonomice apod., tj. práva hospodářská, sociální a kulturní, jsou označována nejen za druhotná, ale dokonce za jakýsi „pozůstatek minulosti“. I „svobodu podnikání“, která prý měla být protiváhou tomuto, se podařilo v reálu úspěšně zlikvidovat koncentrací moci v rukou velkokapitálu

Mezi lety 1948 a 1989 vzrostly životní náklady rodin dělníků a zaměstnanců o zhruba 50%, zatímco mzdy o 400%. Jen od dubna 1990 do ledna 1991 však vzrostly životní náklady o více než 60% a nominální mzdy o 6 – 8%. Tento trend dále pokračoval. Promítl se nejen v extrémním počtu lidí ohrožených chudobou, ale také v dluzích domácností. Podle ČNB dlužily domácnosti v roce 2004 (bez zahrnutí cenných papírů) již 284,9 miliard korun - tj. téměř polovinu toho, co dlužily bankám podniky (577,8 mld. Kč). Za další rok narostly dluhy domácností o dalších 70 mld. Kč. Po čtvrtstoletí, v 2. čtvrtletí 2013, dosáhlo zadlužení domácností u bank 1,19 bilionu korun. V důsledku soustavného propouštění a ztráty platební schopnosti občanů se zvýšil počet exekucí ze 4 300 v roce 2001 na více než milion v roce 2013. Spolu se soukromými soudními exekutory se skupiny dravých advokátů vrhají nejen na dlužníky, kteří si půjčili peníze za nehorázné úroky, ale také na drobné

dlužníky.

Ve vývoji mezi rokem 1945 a 2009 považovalo (v %):

Léta	za nejlepší	za nejhorší
1945-48	6	10
1949-59	22	1
1960-69	17	5
1970-79	18	4
1980-89	22	5
1990-1999	18	13
posledních deset let	15	34

V lednu 1990 bylo u nás pouhých 5865 uchazečů o zaměstnání a míra nezaměstnanosti činila 0,1 %. Nyní je tak počet nezaměstnaných zhruba stopadesáti násobně vyšší. Výrazněji začal podle statistik růst počet nezaměstnaných až s ekonomickou reformou, která odstartovala 1. ledna 1991, a s celkovou změnou struktury hospodářství. Do řad zchudlých začínala padat jak mládež, tak staří lidé, důchodci, ale také ženy v domácnosti, lidé se sníženou pracovní schopností, některé kategorie pracujících marginalizovaných na trhu práce, neúplné rodiny (případně úplné rodiny, ale jen s jedním zaměstnaným na plný úvazek), rodiny s nezaopatřenými dětmi a také celé etnické skupiny. Tyto rodiny sice pobíraly plošné i testovací dávky (u kterých se vyžaduje doklad o veškerých sociálních příjmech rodiny), ale většinou měly malou šanci vrátit se k běžnému životu. Častěji je stíhaly nemoci, jejich příslušníci propadali alkoholismu či páchali kriminální delikty. Charakteristické je, že více než třetina českých domácností nebyla schopna ušetřit ani korunu; třetina ušetřila nejvýše tisíc korun. Lidé však o své situaci nadále jen velmi neradi mluví, stydí se za to, že „při rovných příležitostech“ právě oni neobstáli, obávají se reakcí zaměstnavatelů i širšího okolí. Velmi znepokojivým jevem je vzrůstající kriminalita dětí a mladistvých. Policie stíhala v roce 2013 1 251 dětí mladších 15. let a 2939 ve věku 17 let. Na počet stíhaných dětí má zřejmý vliv vysoká nezaměstnanost v regionu. Takový vývoj silně zprofanoval známé liberální heslo, že o svou bezpečnost se má každý postarat sám. V praxi se přeměnilo v zajišťování privilegované bezpečnosti pro bohaté a mocné. Mohovití občané si začali pořizovat své soukromé „armády“, rozmohlo se podnikání soukromých bezpečnostních služeb.

Nelze než potvrdit závěr, že demonstrují-li čelní představitelé veřejně pohrdání právem, nemůžeme hovořit o právním státu. Zvláště znepokojivé bylo, že každý pátý chudý byl mladší než 25 let a že mladí lidé do 34 let tvořili polovinu všech z těchto sociálně slabých. Do pásma chudoby začínali přecházet i lidé se vzděláním středoškolským a někteří absolventi vysokých škol. Sociální ohrožení se nevyhýbalo ani lidem, kteří se různým způsobem (např. jako vynikající sportovci) v minulosti o společnost zasloužili. Bytová otázka nebyla vůbec řešena, ačkoli bylo zřejmé, že pracující a drobní OSVČ v drtivé většině nebudou mít na koupi bytů. V tomto smyslu vykonal polistopadový establishment nejodpornější úlohu. Důchodci dožívají často v bytech, které byly dlouho družstevní a pak je celkem lacino odkoupili, ale mladá generace je vystavena všem zrůdnostem úrovně hospodářství. Podle údajů za 90. léta chybělo jen v ČR asi 280 000 až 300 000 bytů (na Slovensku to bylo obdobně). Lidem bylo řečeno, že byty jsou zbožím jako všechno jiné a stát do trhu s byty nemá vlastně ani zasahovat a přenechává je soukromým developerům. Byly také zrušeny veškeré výzkumné kapacity pro otázky bydlení, aby nerušily vše přehlušující propagandu.

Celý systém vynikajících odborníků, který před rokem 1989 pomáhal plánovat ekonomiku 15 milionového Československa, byl zničen, mnoho nadaných lidí proto radši uteklo do zahraničí. Ve zvláště tristní situaci se ocitl aplikovaný a resortní výzkum. Většina těchto pracovišť zanikla v divoké privatizaci či v důsledku

ekonomických těžkostí. Zahraniční kapitál si technické know-how většinou přivážel ze zahraničí. Zahraniční kapitál však pranic nezajímají osudy a trápení lidí. Z více než 300 našich odborných pracovišť výzkumu v roce 1989 jich v roce 1994 zůstalo méně než čtyřicet, počet pracovníků poklesl z asi 100 tisíc v roce 1989 na asi 21 tisíc v roce 1993. V mnoha případech šlo často i cenné zařízení a dokumentace do šrotu nebo bylo rozkradeno. V letech 1989 - 1996 byly ale už údaje o počtech zahajovaných i dokončovaných bytů natolik znepokojivé a zanedbávání výstavby nájemních bytů tak velké, že si vynutily dílčí ústup od ultrapravicové neoliberální politiky. Avšak stavební spoření se ukázalo jako zcela nedostačující. V roce 1999 měla být zahájena výstavba pouhých 12 tisíc nájemních bytů, jejich výstavba však neustále vázla. Navíc se stavělo hlavně pro bohatší vrstvy, převažovala tendence ke stavbě velkých nebo luxusních bytů. Situaci zhoršoval narůstající nesoulad mezi potřebou výstavby a koupěschopnou poptávkou. Analýzy upozorňovaly, že nemá-li dojít k progresivnímu zhoršování bytového fondu, je nutné rozšířit výstavbu nových bytů nejméně na trojnásobek, tj. na 40 až 50 tisíc bytových jednotek za rok a současně posílit intenzitu oprav a modernizace. To však nebylo nikdy splněno, namísto tyto byli nešťastníci označeni jako hlavní příčina krize. Uvěrové hospodářství sice umožnilo určité části zaměstnanců celkem slušné bydlení, ale odčerpalo jejich koupěschopnost ve všech ohledech, včetně základních jako jsou výživa.

Došlo k poklesu spotřeby některých významných potravin. Již v letech 1989 -1996, tedy dlouho před krizí, poklesla spotřeba masa o 12,4 %, mléka a mléčných výrobků o 23,3 %, másla o 55,3 %, vajec o 17,9 %, sádla o 23,5 %. Mezi rokem 1990-2001 klesla spotřeba mléčných výrobků, např. mléka: z 91,5 l na osobu za rok v roce 1990 na 58,8 l v roce 2001; másla o 47,1 %; tvarohu něco málo přes tři čtvrtiny. V době současné hospodářské krize ukazatele dále dramaticky klesají. Struktura spotřeby potravin a nápojů ukazovala na vážné zhoršování životního způsobu obyvatelstva. Až 82 procent lidí se dnes řídí při nákupu hlavně podle ceny. Jí se méně chleba, hovězího masa, ovoce, zeleniny, klesá spotřeba nealkoholických nápojů. Mezi nápoji nejvíce vzrostla konzumace piva na 19,8 litru na osobu a rok. Počet bezdomovců se pohybuje okolo 100 tisíc a nezaměstnaných přes tři čtvrtě milionu. Situace rodin se zhoršovala postupně. Opatření, zdůvodňovaná a popularizovaná heslem vracet děti „do náruče matek“, vedla k rušení školek a předškolních zařízení, bez ohledu na zájmy a přání zaměstnaných žen. Vedle změn životního stylu a hodnotových orientací se na situaci podepisoval i univerzálně prosazovaný komerční rámec, v němž není práce v domácnosti a při výchově dětí příliš ceněna. Ženy byly první mezi propouštěnými, zájem o zaměstnávání matek s dětmi klesal, což se vydávalo za projev „pokroku a respektu k jejímu ženství a specifické roli“, avšak bez sociálního zajištění.

Různá zařízení a organizace pro děti byla převáděna na komerční principy a akciové společnosti. Objekty byly rozdávány během privatizace anebo se trpělo, aby v nich bylo nehorázně zvyšováno nájemné a stupňovány požadavky na úhradu provozu. Dětská zařízení v objektech bývalých zbohatlíků byla rušena. V roce 2000 bylo 5 776 mateřských škol a 279 838 dětí, v roce 2011 škol zůstalo jen 4 931, ale počet dětí vzrostl na 342 521. V důsledku toho byly objekty přeplněné a učitelé se nemohli dětem patřičně věnovat. To ovšem neplatí pro nově vznikající soukromé školky, kde se platí až 20 000 měsíčně! Tato sociální segregace se tedy objevila vcelku brzy. V roce 2005 někteří sociologové provedli průzkumy, podle kterých se takto segregované děti již ve věku dvou let lišili nejen oblečením a podobnými materiálními věcmi, ale zejména vývojem, dovednostmi a celkovým vnímáním okolí. Znamená to tedy zcela jasně, že již v takto raném věku jsou lidé obětí kapitalismu, což se s nimi poté vleče celý život. Ve školním roce 2010/2011 bylo odmítnuto 39 500 žádostí o přijetí do předškolního zařízení. Výsledek je chybějících 60 tisíc míst pro děti ve školkách k letošnímu roku a 100 000 k roku 2016.

Stejná situace je u studentů. Náklady na živobytí a studium na vysokých školách v Česku dosahují 9 000 a na soukromých školách až 15 000 korun měsíčně. K dispozici má na 40 % studujících kolem 10 000 Kč. Polovinu peněz získávají studenti veřejných škol ze zaměstnání (studenti soukromých škol dokonce ze 78 procent).

Výzkumy skutečně ukazují rozporná mínění, která jsou založena na ještě plně nezhodnocené společenské a životní zkušenosti (např. o možnosti svobodně žít, mít možnost cestovat, mít přístup k informacím a možnost říkat otevřeně své názory). Mladí lidé jsou systémem zmatení. Do vědomí lidí se podařilo vtlačit představy o „rovných příležitostech“ a závislosti osudů jednotlivce na jeho vlastním přičinění. Je však již mnoho položek, v nichž se přesto projevuje zdravá skepse a v nichž rostou i obavy z dalšího vývoje. Narůstá přesvědčení, že buď jsou předlistopadový a polistopadový systém stejné nebo že je polistopadový systém vcelku horší (zvláště přesvědčivě v ukazatelích existenčního ohrožení, perspektivy a zabezpečení ve stáří). Roli zde hraje ale především psychologický faktor. Každý se hrne na střední, nejlépe hned v šesté třídě ZŠ na gymnázium a má před sebou představu „amerického snu“. Důvodem proč učňovské obory spadly kamsi do propasti je především snaha o co nejmizernější společenské postavení dělníka. Podfinancování školství, jeho znefunkčnění a následná snaha vytvořit ve veřejném mínění ze zaměstnanců „lenochy a flákače“, jsou prostředky společenského prosazování kapitalistické ideologie. Přesto se úspěšně šíří. Přitom jsou to právě zaměstnanci, kteří vytváří hodnoty a produkují bohatství a zisk. Vzápětí si kapitalisté přes své politické nohsledy stěžují, že nemají kvalifikované zaměstnance. Opět za to nemůžou oni, ale „lůza deroucí se na delší studia, anebo nevyučená“. Nedostatek kvalifikovaných sil, dělníků, ale i řemeslníků je totiž způsoben především nedýchateľnou atmosférou v současné společnosti. Proč se žáci nehlásí do učebních oborů? Proč by měli? Který rodič chce mít ze svého potomka dělníka či řemeslníka? Tedy zaměstnance prodávajícího svou pracovní sílu. Podle kapitalistické ideologie člověka stojícího na „nejnižším stupni potravinového řetězce“. Upřímně řečeno nikdo. Proto dnes na středních školách studují i žáci, kteří by před třiceti lety nebyli ani připuštěni k přijímacím zkouškám. Kolik se jich uplatní je věc druhá, avšak hlavní – asi 3-5%, u vysokoškoláků je to kolem 20%. Vysokoškoláky dnes najdete i za kasou v pekařství. Systém má samozřejmě zdůvodnění: „nebyli dostatečně průbojní“. Takový americkou školou vystudovaný bratři Mašínové ty by jim ukázali cestu. V tomhle „kurníku bez slepic“ tudíž není možné někoho soudit.

Pět příjmových kategorií v ČR (podle prof. Kellera, trochu aktualizováno)

Příjmová kategorie Domácnosti		Čistý měsíční příjem v Kč
1. Bohatí	3 % z toho 0,2 %	nad 40000 nad 100000
2. Tendence k vzestupu	10 %	25 000 – 40 000
= mohou si spořit (neoliberalismus však fondy stejně znehodnotí)		
3. Stagnující	42 %	15000 – 25000
= žijí od výplaty k výplatě		
4. Tendence k poklesu	30 %	8000 – 15000
= žijí z prodeje věcí, s pomocí příbuzných apod.		
5. Chudí	15 %	méně než 8000
= jsou odkázáni na sociální pomoc		

Právo na rovné podmínky se u dělníků a zaměstnanců stalo zcela formálním. Lidé se ovšem dostávají do pozice sociálního vyloučení nikoli díky vrozeným (to je zřejmě převzato z fašismu) či individuálně osvojeným dispozicím a výkonům (více méně zodpovědně odvedené práci), ale konec konců díky vládnoucím okolnostem. Pravicový fanatici nám komunistům a dalším demokratům opakují jeden paragraf:

„Kdo veřejně podněcuje k nenávisti k některému národu, etnické skupině, rase, náboženství, třídě nebo jiné skupině osob nebo k omezování práv a svobod jejich příslušníků, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta.“ Myslí tím, že snad podněcujeme násilí proti kapitalistické třídě, no dosud jsem si nevšiml, pouze poukazujeme na fakta a to se v této totalitní kolonii kapitálu asi nesmí. Kdo tento paragraf porušuje skutečně je naopak současná vládnoucí moc a to soustavně. Mělo by být alarmující, že ve společnosti zvedá zášť vůči

nezaměstnaným a dalším lidem zničených systémem – jako by to snad dělali záměrně, jakoby toužili zmrznout pod mostem. Objevil se dokonce arogancí zrozený termín: „odpadky blahobytu“, v němž vrcholí cynické hodnocení lidí výlučně podle jejich tržní hodnoty. A to v době, kdy masová nezaměstnanost přináší sociální vydědění a zbídačování stále většího počtu lidí. Důraz se klade na drsnou léčbu, na „ozdravující“ účinky uvolnění pracovního trhu a rušení všech „zbytečných“ a „zneužívaných“ sociálních opatření. Tohle je prosím omezování práv.